

CHƯƠNG 1996**HỎA THIÊU THIẾU LÂM TỰ: Họa lớn chỉ đến từ sai sót nhỏ.**

Tháng 9 năm 1993, lần đầu tiên về Việt Nam thăm nhà, sau gần 10 năm xa vắng mái ấm gia đình và sự dạy bảo của Đức Ngài, tôi sống lại cuộc sống của mình tại đây như khi còn ở dưới mái nhà và dĩ nhiên sự sống lại này không giống như đời sống thiệt của ngày xưa khi còn nhỏ.

Vì gần 10 năm, con người đã đổi thay, tôi đã lớn, không còn như cậu bé năm nào để bị la, bị rầy,... mỗi khi làm lỗi. Thay vào đó, sự chỉ dẫn của Đức Ngài cho tôi có phần nhẹ nhàng hơn, thâm thúy và thấm sâu vào lòng người hơn phù hợp với cách thức người lớn cho tôi lúc bấy giờ hơn.

Một tối, trong phòng bà ngoại, ngồi xem phim cùng Đức Ngài, lúc ấy, Đức Ngài nằm dưới đất, tôi ngồi bên cạnh cùng một vài vị pháp hữu massage cho Người. Tối ấy, chúng tôi xem bộ phim “Hỏa Thiêu Thiếu Lâm Tự”, đang trong cảnh chùa Thiếu Lâm bị tấn công, nhiều vị sư già bị giết chết... Đức Ngài thốt lên trong cảm xúc:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp cho họ.

Tôi vẫn chỉ nghe và coi phim với trạng thái đang coi phim, vì tôi chỉ thấy đó là... phim chứ đâu... có thực đâu? Chắc chắn, Đức Ngài cũng thừa biết đó là phim nhưng Ngài vẫn tiếp tục:

- Tội nghiệp cho họ...

Rồi thấy có vẻ như tôi không hưởng ứng chi (vì tôi đâu có ý niệm chi để mà phản ứng), Đức Ngài tự nói cùng tôi:

- Con biết không, trong số họ có nhiều người tu thiệt. Không phải ai cũng là phản loạn, có nhiều người tu thiệt, nhiều người vô tội bị giết trong đó...

Tôi nghe và chỉ nghe vì đây là đề tài tôi không có ý niệm chi cả. Bộ phim “Hỏa thiêu Thiếu Lâm Tự” là bộ phim nhiều tập mà có lẽ Đức Ngài đã xem rất nhiều ngày trước đó, tôi từ Mỹ trở về và cùng ngồi, xem ngang nên tôi cũng không có ý niệm chi cả về cuốn phim. Còn câu chuyện hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm thì tôi có biết lúc còn nhỏ qua bộ sách “Càn Long Du Giang Nam” nhưng tôi vẫn cho đó chỉ là tiểu thuyết lịch sử.

Rồi hơn năm sau, Đức Ngài lìa thế, tôi được chọn để tiếp tục bước chân của Người.

Vào một ngày của năm 1996 tại Việt Nam, chúng tôi gồm: Tôi, Bibi và Tiến đi đến một ngôi gia nghèo trong Saigon để hộ bệnh. Đang lúc hộ bệnh cho một người, tôi nhớ lúc đó là một người nữ, thân thể gầy gò, yếu đuối... ngồi ngồi điếm bệnh cho cô ấy, bất chợt cô ta hét lên 1 tiếng thật lớn, thân thể của cô chuyển động thật nhanh, cô xòe bàn tay chém thẳng lên đầu của tôi. Vừa chém cô vừa hét, tiếng hét thật lớn làm chấn động mạnh khiến cho tôi thấy phía sau tôi, bóng của Bibi và Tiến “bay” thành 2 hướng lẹ như... chim.

Bàn tay chém của cô giáng xuống cách đầu tôi khoảng 1-2 cm thì cô đột ngột dừng lại. Lúc ấy tôi vẫn ngồi im lặng như thể không có chuyện gì xảy ra. Tôi lẳng lẳng ngồi nhìn cô, nhìn vào mắt cô, một thoáng động tâm hiện ra trong ánh mắt của cô, bất chợt cô quỳ xuống và xin lỗi tôi:

- Chúng tôi là những tăng sĩ của chùa Thiếu Lâm, chúng tôi... xin lỗi Thầy.

Tôi nghe họ nói và tôi giảng cho họ. Cách giảng của tôi cách đây 20 năm nó khác với ngày nay nhiều.

Lúc ấy tôi giảng chỉ là giảng, chỉ là giảng lý thuyết mà không hiểu gốc rễ câu chuyện ấy như thế nào. Tại sao các sư chùa Thiếu Lâm này lại nhập xác người để đánh mình? Tại sao họ oán mình? ...Tôi không đặt những thắc mắc ấy mà chỉ giảng vì thấy họ có tâm oán và không nghĩ là họ đang oán.... mình. Họ ra tay đánh vì đó là khí thế của những nhà sư dạy võ, thế thôi!

Nhưng những sự kiện các “sư” chùa Thiếu Lâm báo oán ấy không chấm dứt trong ngày ấy mà cứ liên tục xảy ra đến. Tức là lâu lâu hiện tượng nhập xác ấy diễn ra, lúc thì diễn ra trên người này, lúc thì diễn ra trên thân thể người khác nhưng cũng cùng là “sư Thiếu Lâm” và cũng cùng hành động là hét lên, ra đòn và tấn công tôi. Tuy nhiên, vẫn cứ điệp khúc cũ diễn ra, mỗi khi quyền đấm của họ, cú chưởng của họ phóng đến cách thân thể của tôi chừng vài centimet thì họ luôn dừng khựng lại, ánh mắt của họ nhìn tôi có thoáng lay động, có lúc thì có sự xúc động,... và tôi cũng thế, tôi cũng ngồi im lặng, lẳng lẳng nhìn những “đòn phép” mà người ta tung ra để đánh vào mình. Nói là nhìn những “đòn phép” không có nghĩa là tôi nhìn ngay cú quyền, cái chưởng, cái chặt... di động như thế nào mà là nhìn ngay ánh mắt của họ, tôi nhìn thẳng vào đôi mắt của họ.

Họ ra đòn thật nhanh, từng là võ sĩ tôi cũng chưa thấy ai ra đòn bất ngờ và nhanh đến như vậy (*tôi từng đấu với nhiều võ sĩ ra tay nhanh chỉ trong 1 phút họ có thể tung ra hơn 100 cú đấm*). Hơn thế nữa, ngón đòn mà các “sư” này tung ra bao hàm cả một trời sát khí, tức là không phải chỉ là đánh mà là “giết”! Phải giết chết kẻ đối diện. Đối diện với cái sát khí ấy, tôi cũng chỉ im lặng, ngồi yên, không lay động mà nhìn sự việc.

Cuối cùng, vào một buổi tối tại ngôi Đức Ngài ở đường 3 tháng 2, các phần lực ấy qua xác thân của một người đã quỳ xuống trước ngôi Đức Ngài mà thề rằng sẽ bỏ qua oán thù và xin đi tu hành. Tôi cũng đã chú nguyện và chuyển Lệnh cho họ được đi tu học mà ngay cả thời điểm lúc ấy, tôi cũng không thắc mắc và không buồn thắc mắc là người ta “oán gì”? “thù gì”? “hận gì?” mà cứ nhè ngay mình mà muốn... lấy mạng. Tôi chỉ vui khi thấy trước mặt mình có những chúng sanh họ biết cởi bỏ oán thù cá nhân để lo tu hành cho đời sống tiến hóa của mình.

Sau này, phải vài năm sau tôi mới hiểu được tại sao người ta, những nhà sư của một ngôi chùa mà tôi rất mến phục và trân quý “Thiếu Lâm” lại oán tôi đến thế... Vì tiền thân của tôi là người có dính đến việc... đốt chùa Thiếu Lâm và từ từ tôi đã hiểu được những lời nói xa, nói gần của Đức Ngài nhắn nhủ về tôi. Trong đời sống, riêng đối với tôi từ nhỏ đến lớn, tất cả những gì Ngài nói mà tôi còn ghi nhận trong tâm khảm, tôi thấy ra rằng, Ngài không nói những lời nói thừa với tôi bao giờ. Trong chuyện này, Ngài không bàn luận về những tình tiết của phim ảnh, mà thực sự, Ngài đang nói vào tâm thức của tôi, đang gọi vào tâm thức của tôi, chờ đến ngày tôi ngộ đạo thì tôi sẽ hiểu ra vấn đề.

Không phải tự dưng mà người ta oán mình, không phải tự dưng khi mình làm lợi cho nhân quần, xã hội, làm những điều đúng mà lại có người oán mình và mang cái oán ấy từ chục năm này sang đến trăm năm khác, mãi tận muôn đời, muôn kiếp. Không phải tự dưng những sự việc mà mình và ngàn ngàn người, triệu triệu người đều “thấy đúng”, “cho là đúng” và “hành sử đúng” mà lại có sự oán trong đó.

Một tổ chức chính trị có mưu đồ lật đổ chính quyền được ẩn mình trong một lớp áo là cái chùa thì cái chùa ấy phải được xử lý là “đúng” mà trong trường hợp này là chùa Thiếu Lâm.

Đó là hành sử đúng đắn của tương đối, cho dù sự “hành sử đúng đắn” ấy là con đường dẫn đến cái chết cho nhiều người. Nhưng đó là cái giá phải trả. Làm một việc gì phải có cái giá của việc đó. Chuyện lật đổ một chính quyền, nếu người ta không chết thì người của chính quyền cũng phải chết. Và khi có cái giá để trả thì sự chết ấy không lưu lại cái oán (ngoại trừ cái Tâm để dẫn ra hành động của cái chết). Thế nên, khi đã có cái oán tức là còn có điểm Sai trong sự việc gọi là Đúng ấy.

Biện minh cho cái đúng thì ai cũng có biện minh nhưng oán thì vẫn oán và oán chỉ có từ cái sai, dầu là nhỏ và dầu là ở sự không khéo léo, không toàn vẹn.

Phải có điểm SAI thì lòng người mới có sự OÁN. Phải có ẩn tàng điểm Không Đúng trong chính sách được cho là Đúng thì con người mới có sự Hận, dầu sự oán và hận ấy nhỏ nhoi so với đại đồng đa số nhận được quyền lợi nhưng sự việc ấy đã cho thấy con đường vạch ra tưởng là Chuẩn nhưng thực tế là Không Toàn Vẹn và cái giá ấy cũng phải được trả dầu “nhỏ”.

Việc Lớn là tập hợp những công việc Nhỏ.

Họa Lớn chỉ bắt nguồn từ những Sai Sót Nhỏ.

Nhờ có Lệnh Pháp và sự nhắc nhở của Đức Ngài, nhờ ánh sáng của Giáo Pháp nên tôi đã xóa được “sai sót nhỏ” để tránh thành họa lớn. Nhưng người đời? Những người luôn cho mình là đúng, ngụy biện là đúng thì lấy gì xóa được những “sai sót nhỏ”? Thế nên, chỉ còn chờ sự đổ xuống của “Họa Lớn” mà thôi.

Vài dòng gửi về những người thương của tôi.

Đại Hùng Linh Điện, ngày 1 tháng 2 năm 2015 - **Châu Nhật Tân**.